

ΜΝΗΜΗ ΑΓΙΟΥ ΒΗΣΣΑΡΙΩΝΟΣ

Η Εκκλησία γιορτάζοντας τις μνήμες τῶν ἁγίων, μᾶς καλεῖ νά στρέψουμε καί νά ἐστιάσουμε τήν προσοχή μας στή ζωή τῶν ἁγίων· στό φρόνημά τους· στίς ἀρετές τους καί στόν ἀγώνα τους.

Ἡ ζωή καί τά θαύματα τῶν Ἀγίων εἶναι ἡ σαφέστερη φανέρωση τῆς Ἀλήθειας τοῦ Εὐαγγελίου. Εἶναι ἡ εὐκαιρία καί ἡ δυνατότητα νά διαπιστώσουμε καί νά βεβαιωθοῦμε αἰσθητά καί ἐμπειρικά ὅτι ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ «*Εγώ εἰμι ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή*» δέν εἶναι... λογοτεχνική ὑπερβολή ἀλλά ζωντανή πραγματικότητα.

Γι' αὐτό ἡ ζωή τῶν Ἀγίων εἶναι ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ αὐθεντικότερη καί γνησιότερη ἔκφραση τῆς ἀλήθειας ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἀσφαλῆς κιβωτός τῆς σωτηρίας μας καί ἡ μόνη ἀδιάψευστη ἐλπίδα μας εἶναι ἡ μαρτυρία τῆς ζωῆς τῶν Ἀγίων.

Δέν καθορίζουν τήν Ἐκκλησία οἱ ἁμαρτίες, οἱ πτώσεις καί τά λάθη εἴτε κληρικῶν εἴτε χριστιανῶν (ἔστω καί ἂν ἔχουν ἑκατοντάδες χιλιάδες ἀκολουθούς καί... «likes» στό διαδίκτυο!!!).

Σέ ὅλες τίς ἐποχές παράλληλα μέ τό ΦΩΣ τοῦ παραδείγματος τῶν Ἀγίων ὑπάρχουν καί οἱ ἄνθρωποι μέ τίς μικρότητες καί τίς ἁμαρτίες τους· ἔρμαια τῶν ἐξαρτήσεών τους· ὑποχέιρια καί ἀθύρματα τῶν παθῶν, εἴτε τῆς φιλαργυρίας εἴτε τῆς φιληδονίας εἴτε τῆς φιλοδοξίας.

Μόνο στή ζωή τῶν ἁγίων βλέπουμε αἰσθητή καί ὀλοζώντανη τήν παρουσία καί τίς ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ.

Ἐνδεικτικά ἄς δοῦμε κάτι ὅπως τό ἀναφέρει ὁ ἅγιος Νικόδημος στόν βίο τοῦ Ἀγίου Βησσαρίωνος:

«... Στόν καιρό, πού ἦταν ἡγεμόνας τῆς Βλαχίας (σημερινή Ρουμανία) ὁ Κων/νος Μανροκορδάτος, ἐμολύνθη ἀπό θανατηφόρα ἐπιδημία τό περίφημο Βουκουρέστι. Πήγαν τότε οἱ ἀρχιερεῖς καί οἱ ἄρχοντες στόν ἡγεμόνα καί τοῦ εἶπαν ὅτι ἔχουμε γιατρό τῆς ὀλέθριας αὐτῆς νόσου τήν θαυματουργή Κάρα τοῦ Ἀγίου Βησσαρίωνος, Ἀρχιεπισκόπου Λαρίσης καί παρακαλοῦμε νά σταλοῦν ἐπιστολές καί ἄνθρωποι νά φέρουν τήν Ἁγία Κάρα.

Ἀμέσως τότε ὁ εὐσεβέστατος ἡγεμόνας ἔστειλε καί ἔφεραν ἀπό τό Μοναστήρι τοῦ Δουσίκου τήν ἁγία Κάρα. Ὅταν ἔφθασε, βγήκε ὁ ἴδιος ὁ ἡγεμόνας μαζί μέ τοὺς ἄρχοντες, τόν Μητροπολίτη, τοὺς ἱερεῖς καί πολύ πλῆθος λαοῦ καί τήν ὑποδέχθηκαν καταφιλώντας τήν **γονατιστοί** μέ εὐλάβεια, μέ θερμὴ κατάννηξη καί θερμά δάκρυα καί τήν συνόδευσαν στό Βουκουρέστι ὅπου **ἀμέσως** ἡ θανατηφόρα ἐπιδημία ἔπαυσε.

Τότε ἔτυχε νά εἶναι καί ἀκρίδα στήν περιοχὴ τῆς Βλαχίας ἐπὶ τρία συνεχῆ χρόνια. Τόση ποσότητα ἀκρίδων, πού οἱ ἵππεις πάνω στά ἄλογα ἔπεφταν καί κινδύνευαν καί τά δένδρα φορτωμένα ἀκρίδες ἔσπαζαν καί ἔτσακίζοντο. Τότε ἀφοῦ ἔκαναν ἀγιασμούς μέ τήν ἁγία Κάρα τοῦ ἁγίου Βησσαρίωνα, ἐκεῖνο τό σάν τήν ἄμμο πλῆθος τῶν ἀκρίδων, πού σκέπαζε τή γῆ ὅταν καθόταν καί ὅταν πετοῦσε σκέπαζε καί σκότιζε τόν οὐρανὸ καί κατέτρωγε τά πάντα, σηκώθηκε καί ἔπεσε στόν Δούναβη μέ θόρυβο καί κρότο καί πνί-

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΔΟΞΑ

«**Ε**να κοριτσάκι κουβεντιάζει με τον μικρότερο αδελφό της. Ο μικρός κλαίγοντας της λέει: «Μέ πονούν τὰ πόδια μου». «Μά, βέβαια, Γιαννάκη», ἀπαντᾷ ἡ ἀδελφή του. «Αφού φοράς τὰ παπούτσια σου ἀνάποδα». Τό ἀγοράκι, κλαίγοντας γοερά, λέει: «Μέ πονάει ὁ ἐγωῖσμός μου» (Quino, Μαφάλντα, Ἱστορίες σέ κόμικς, 1980).

Προφανῶς, τό παιδάκι αἰσθάνθηκε «πληγωμένο», ἐπειδή ἔκανε τέτοιο ...λάθος! Παιδικές ἱστορίες, πού ὅμως ἀφοροῦν κυρίως τούς μεγάλους. Ἀτυχῶς, ὅλους μᾶς πολεμάει ὁ ἐγωῖσμός καί ἡ ἐξ αὐτοῦ ὑπερηφάνεια. Θέλουμε «δόξα καί τιμή» ἀπό τούς ἀνθρώπους. «Πληγωνόμαστε», ὅταν, ἐξαιτίας τῶν λαθῶν μας, δέν μᾶς ἀποδίδουν «τιμές». Καμαρώνουμε γιά τὰ καλά στοιχεῖα πού ἔχουμε. Μερικές φορές καί γιά τὰ κακά! Ἄλλωστε δόξα σημαίνει φήμη καλή ἢ κακή. Σημαίνει καί λαμπρότητα ἢ μεγαλοπρέπεια. Ἔτσι ὅλους μᾶς πολεμάει ἡ ματαιοδοξία (=μάταιη δόξα, προσωρινή), δηλαδή ὑπερηφάνεια γιά ἐπίγεια ἀγαθά, πλούτη, πτυχία, ἐξυπνάδα, ὁμορφιά σωματική. Ἄν τυχόν προχωρήσουμε καί λίγο ἢ πολύ στήν πνευματική ζωή, καμαρώνουμε καί γιά τίς ἀρετές μας, ἀληθινές ἢ καί ὑποκριτικές!

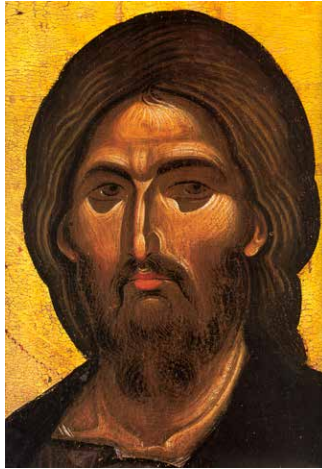
Τελικά, ὑπάρχει ἄραγε κάποια μορφή δόξας- πνευματικῆς λαμπρότητας πού ἀξίζει καί πρέπει νά ἐπιδιώξουμε;

Λέμε σ' ἕνα τροπάριο τῆς ἑορτῆς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου: «Σωτήρα μας

Χριστέ, ἔχοντας μαζί σου τούς κορυφαίους τῶν μαθητῶν, μεταμορφώθηκες σέ ὑψηλό βουνό καί ἔλαμψες ἐνδόξως· δηλώνοντας ἔτσι ὅτι αὐτοί πού διέπρεψαν στό ὕψος τῶν ἀρετῶν θά ἀξιωθοῦν καί τῆς ἐνθέου δόξης».

Καί ποιά εἶναι ἡ «ἐνθεος δόξα»;

Ὁ Χριστός, ὅταν πλησίαζε πρὸς τό Πάθος του, εἶπε: «Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱός τοῦ Ἀνθρώπου» (Ἰωάν. 12, 23). Ἔχει ἔλθει ἡ ὥρα νά δοξασθεῖ ὁ Υἱός τοῦ Ἀνθρώπου. Νά δοξασθεῖ. Δηλαδή, «νά σταυρωθεῖ. Δόξα ἔλεγε τόν Σταυρό», λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Ἄν μιλάμε, λοιπόν, γιά δόξα πού πρέπει νά «κυνηγήσουμε», αὐτή εἶναι ἡ δόξα πού πηγάζει ἀπό τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ. Σταυρός, ὅμως, σημαίνει θυσία: Νά θυσιάσουμε τὰ πάθη μας, σταυρώνοντάς τα, δηλαδή νεκρώνοντάς τα! Ἀκόμη νά θυσιασθοῦμε, ἂν χρειασθεῖ, γιά τήν ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν μας. Αὐτή ἡ δόξα γιά τόν ἄνθρωπο δέν εἶναι

κάποια καλή πνευματική

κατάσταση, ἀλλά ἀκριβῶς ἐκεῖνη ἡ κατάσταση στήν ὁποία περιέρχεται ὁ ἄνθρωπος ὅταν ἔχει σταυρώσει ἐντελῶς τὰ πάθη του. Αὐτό ἐπιτυγχάνεται μέ τήν ὑπακοή στίς ἐντολές τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός μᾶς ὑπέδειξε τήν πορεία τῆς τέλει ὑπακοῆς, «γενόμενος», ὅπως λέει ἡ Ἁγία Γραφή, «ὑπήκοος» στόν Πατέρα, «μέχρι θανάτου, θανάτου δέ Σταυροῦ». (Φιλ. 2, 8).

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

γηκε διωκόμενο ἀπό τήν ἀκαταμάχητη θεία δύναμη τῆς θαυματουργοῦ Κάρας τοῦ Ἁγίου Βησσαρίωνος».

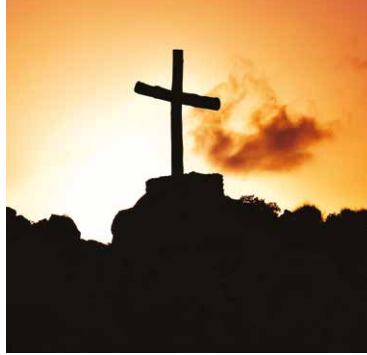
Μακάρι νά μᾶς σκεπάζει πάντοτε ὁ

Ἅγιος μέ τή χάρη Του καί νά μᾶς ἐμπνέει σωτήριο ἦθος καί φρόνημα μέ τό φωτεινό παραδειγμά του.

Ἀρχιμ. Σ.Δ.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΠΙΛΕΓΕΙ ΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟ

Μετὰ τὴν τριπλῆ σταυροει-
τῆς σφράγιση τοῦ ἀμνοῦ,
τῆς μερίδας δηλαδὴ τοῦ Χρι-
στοῦ πὺν φέρει τὰ γράμματα
ΙΣ ΧΡ ΝΙΚΑ (βλ. καὶ ΛΥΧΝΙΑ
ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ, ἀρ. φ. 446,
Σεπτ. 2020), ὁ ἱερεὺς κόπτει,
σταυροειδῶς καὶ πάλι, μὲ τὴν
ἀγία λόγχη τὸν ἀμνὸ ἀπὸ τὸ
πρόσφορο, ἀπαγγέλλοντας
τὰ λόγια τοῦ προφήτη Ἡσαΐα,
πὺν ἀναφέρονται στὸν σταυ-
ρικὸ θάνατο τοῦ Χριστοῦ.

Χαράσσοντας τὸ δεξιὸ μέρος τοῦ ἀμνοῦ
(ἀριστερὰ ὅπως βλέπει ὁ λειτουργός), λέγει:
«Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἦχθη», ἐνῶ στὸ ἀρι-
στερὸ (δεξιὰ τοῦ βλέποντος) λέγει: «Καὶ ὡς
ἀμνὸς ἄμωμος ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτὸν
ἄφρωνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ»
(Ἠσ. 53, 7).

Τὴν προφητεία αὐτὴ τοῦ Ἡσαΐα ἀναγίνω-
σκε καθ' ὁδόν, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὴν κατα-
νοεῖ, ὁ ἀξιωματοῦχος τῆς βασίλισσας Κανδά-
κης τῶν Αἰθιόπων, πορευόμενος τὴν ὁδὸ πρὸς
Γάζα, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ προσκύνημά του
στὴν Ἱερουσαλὴμ. Ὁ Θεὸς ἀπέστειλε τὸν ἀπό-
στολο Φίλιππο γιὰ νὰ τὸν διδάξει. Στὴν ἐρώ-
τηση τοῦ ἀξιωματοῦχου: «Περὶ τίνος ὁ προφή-
της λέγει τοῦτο;», ὁ Φίλιππος τοῦ ἀποκάλυψε
εὐθέως τὸν Χριστὸ (Πράξ. 8, 26-40).

Τὰ λόγια τῆς προφητείας παραπέμπουν
ἄμεσα στὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυ-
ροῦ. Περιγράφουν τὸν τρόπο τῆς σταυρικής
θυσίας. Ὁ Χριστὸς θέλησε νὰ γίνῃ ὁ ἴδιος
πρόβατο σφαγῆς, «ἐπειδὴ πάντες ὡς πρόβα-
τα ἐπλανήθημεν». Προσφέρθηκε γιὰ τὴ θυσία
αὐτὴ χωρὶς διαμαρτυρία, οἰκειοθελῶς. Δὲν
ἦταν κάτι πὺν τοῦ ἐπιβλήθηκε χωρὶς νὰ τὸ
θέλει. Τὸ νὰ θυσιασθεῖ ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων
ἦταν τὸ προαιώνιο σχέδιό του. «Ἦλθεν εἰς τὸν
κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι». Φανερώθηκε ἀνά-
μεσά μας, «ἵνα τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἄρῃ», ὄντας
ὁ ἴδιος ἀναμάρτητος. Γι' αὐτὸ καὶ ἀκολουθεῖ
τοὺς θύτες του σιωπηλός, χωρὶς ἀντίσταση.
Ὅπως ὁ ἀμνὸς πὺν στέκεται ἄφρωνος πρὸς

στὸν ποιμένα πὺν τὸν κου-
ρεύει.

Ὁ Σταυρὸς δηλαδὴ δὲν
ἦταν τιμωρία γιὰ δικές του
ἁμαρτίες, ὅπως νόμισαν
οἱ Ἑβραῖοι. «Ελογισάμεθα
αὐτὸν εἶναι ἐν πόνῳ καὶ ἐν
πληγῇ ... καὶ ἐν κακώσει»,
θεωρώντας τα αὐτὰ ὡς τι-
μωρία του ἀπὸ τὸν Θεό. Ὁ
σταυρωμένος Χριστὸς ὑπῆρ-
ξε πάντοτε σκάνδαλο γιὰ
τοὺς Ἰουδαίους. Τὸ νὰ βλέ-

πουν τὸν ἀπεσταλμένο ἀπὸ τὸν Θεὸ Μεσσία
τους, τὸν ἀναμενόμενο ἐνδοξο βασιλέα, σω-
τήρα καὶ ἐλευθερωτὴ τους νὰ πάσχει γιὰ δικές
του (ὅπως νόμιζαν) ἁμαρτίες, νὰ σταυρώνεται
ὡς ἔσχατος κακοῦργος, νὰ λογίζεται «μετὰ ἀνό-
μων», νὰ καταντᾶει σὲ ἔσχατη ἀδυναμία, νὰ
μὴν ἀνταποκρίνεται στὴν πρόκλησή τους νὰ
κατεβεῖ ἀπ' τὸν Σταυρὸ, ὅλα ὅσα συνέθεταν τὸ
μυστήριό τοῦ Σταυροῦ, ἦταν ἀνυπέροβλητο καὶ
ἀκατανόητο σκάνδαλο γιὰ τοὺς Ἑβραίους. Καὶ
ἐπαρκῆς αἰτία νὰ τὸν ἀπορριψοῦν, νὰ τὸν ἀρνη-
θοῦν.

Δὲν μπορούσαν νὰ διανοηθοῦν ὅτι εἶναι
δυνατὸν νὰ ὑποφέρει κάποιος χωρὶς νὰ ἔχει
ἁμαρτήσῃ. Ἦ νὰ πάσχει ὑπὲρ τῶν ἄλλων. Καὶ
ὅμως, «αὐτὸς ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἁμαρτίας
ἡμῶν». Ὑποβλήθηκε σὲ ἀφάνταστη ταλαιπω-
ρία «διὰ τὰς ἀνομιὰς ἡμῶν». Ἐμεῖς ἁμαρτήσαμε,
ἀλλὰ ἀντὶ γιὰ μᾶς ἔπαθε ὁ Χριστὸς. «Ἁμαρτίας
πολλῶν ἀνήνεγκε καὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν
παρεδόθη». «Ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τοῦ λαοῦ», ἔνεκα
τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ ἀνθρώπινου γένους, ὁδηγή-
θηκε στὸν θάνατο. «Κύριος παρέδωκεν αὐτόν»
λόγω τῶν ἁμαρτιῶν μας. Μὲ τίς δικές του πλη-
γές, «τῷ μῶλωπι αὐτοῦ, ἡμεῖς ἰάθημεν».

Ἀποδεχόμενοι καὶ ἐμεῖς τὸν Σταυρὸ τοῦ
Χριστοῦ, προσκυνώντας τὸ πάθος του, μιμού-
μενοι μὲ τὴν τήρηση τῶν ἐντολῶν του τὴ σταυ-
ρικὴ ἐπίγεια πορεία του, οἰκειωνόμαστε προ-
σωπικὰ τὴ σωτηρία πὺν ἐτοίμασε, μέσα στὴν
ἄπειρη ἀγάπη του, γιὰ μᾶς ὁ Θεός.

Πρωτ. Δ. Μ.

ΧΑΝΟΝΤΑΣ ΚΕΡΔΙΖΕΙΣ!

Κάποτε ο Χριστός αναγκάστηκε να αποκαλέσει κάποιον μαθητή του «σατανά»! Τήν πρωτάκουστη επίπληξη δέν τήν ἔκανε στόν ...Ιούδα, ἀλλά στόν μετέπειτα πρωτοκορυφαίο απόστολο Πέτρο, ἐπειδή ὁ παρορημικός μαθητής ἀντέδρασε ζωνηρά ἀκούγοντάς τον νά προαναγγέλλει τό ἐπικείμενο Πάθος του. Τότε ὁ Χριστός τόν ἄφησε ἄφωνο λέγοντάς του: «Πήγαινε πίσω μου, σατανά, γιατί δέν φρονεῖς ἐκεῖνα πού ἀρέσουν στόν Θεό, ἀλλά ἐκεῖνα πού ἀρέσουν στούς ἀνθρώπους».

Τί σημαίνει «δέν φρονεῖς τά τοῦ Θεοῦ» τό ἐξηγεῖ ὁ Χριστός στήν εὐαγγελική περικοπή τῆς Κυριακῆς μετά τήν Ὑψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ὁ Χριστός φρονώντας τά τοῦ Θεοῦ «οὐχ ἑαυτῷ ἤρρεσεν» (Ρωμ. 15, 3) ἀλλά ὑπάκουσε στό θέλημα τοῦ Πατέρα του μέχρι θανάτου· θανάτου δέ σταυροῦ.

Ἔτσι καί ὁ ἄνθρωπος, μπορεῖ νά ἀποκτήσει τό φρόνημα τοῦ Θεοῦ, μόνο ὅταν ἀκολουθήσει τόν Χριστό σηκώνοντας μέ αὐταπάρνηση τόν δικό του σταυρό τῆς ὑπακοῆς στό θεῖο θέλημα. «Αὐταπάρνηση» σημαίνει ὅτι θυσιάζει τά δικά του ἐγωκεντρικά θελήματα καί ἀμφισβητεῖ τήν δική του ἐγωιστική κρίση καί φρόνηση.

Μέ μιά τέτοια αὐταπάρνηση ... δέν τά πήγαινε καλά ὁ γνωστός λογοτέχνης Καζαντζάκης. Στό βιβλίο του «Ἀναφορά στόν Γκρέκο» περιγράφει μιά συνάντησή του μέ ἀσκητή στό Ἅγιον Ὅρος: «Γιά νά τόν πειράξω», λέει ὁ Καζαντζάκης, «τοῦ εἶπα: "Ἐχασες τό μυαλό σου, δυστυχισμένε". Κι ἐκεῖνος μέ ἀποστόμωσε: "Κάνεις λάθος, φίλε. Ἐδωσα τό μυαλό μου καί πήρα τόν Θεό. Ἐδωσα μιά κάλπικη πεντάρα κι ἀγόρασα τόν παράδεισο. Καί νά σοῦ πῶ κι αὐτό, γιά νά ξέρεῖς: Ἐνας βασιλιάς, ὁμορφος καί γλεντζές, συνάντησε κάποτε

ἕναν ἀσκητή καί τοῦ εἶπε μέ συμπόνια: "Μεγάλη ἡ θυσία πού κάνεις, γέροντα!" Κι ἐκεῖνος τοῦ ἀποκρίθηκε: "Ἐσένα ἡ θυσία σου εἶναι πιό μεγάλη, βασιλιά μου. Γιατί ἐγώ ἀπαρνιέμαι τά φαινόμενα καί τά πρόσκαιρα, ἐνώ ἐσύ τά μόνιμα καί αἰώνια"».

Ὁ σοφός ἀσκητής μέ παραστατικό τρόπο ἐπανελάβε στόν ταλαίπωρο συγγραφέα μας τά λόγια τοῦ Χριστοῦ: «Ὅποιος θέλει δῆθεν νά σώσει καί νά χαρεῖ τή ζωή του ἐγωιστικά, θά τή χάσει· θά χάσει τήν πραγματική τῆς ὁμορφιά καί χαρά. Ὅποιος ὁμως θυσιάσει τό ἐγωιστικό του φρόνημα, ἔστω κι ἂν φαινομενικά "χάσει" τή ζωή του ἐξαιτίας τῆς ὑπακοῆς του σέ μένα, αὐτός οὐσιαστικά θά τήν κερδίσει καί θά τή χαρεῖ».

Ὁ ἅγιος μεγαλομάρτυς Προκόπιος, πρίν γίνει Χριστιανός, ἦταν διώκτης τῶν Χριστιανῶν. Κάποια νύχτα, ὁμως, ἔξω ἀπό τήν Ἀπάμεια τῆς Συρίας «σκόνταψε» μπροστά σ' Ἐκεῖνον πού κνηγοῦσε, ὅπως κάποτε καί ὁ διώκτης Σαῦλος. Τοῦ φανερώθηκε ἕνας φωτεινός Σταυρός καί ἄκουσε τόν Χριστό νά τόν καλεῖ νά τόν ἀκολουθήσει. Τότε, ἀφοῦ ἔφτιαξε πρώτα σάν ὁδοδείκτη τῆς ζωῆς του ἕνα ὀλόχρυσο Σταυρό, ἄρχισε νά σηκώνει κάθε μέρα καί πιό συνειδητά τόν προσωπικό του σταυρό μέ τέτοια αὐταπάρνηση, ὥστε στό τέλος ἀξιώθηκε καί νά πεθάνει μαρτυρικά γιά τόν Χριστό. Μέ τίς πρεσβεῖες του, Σταυρέ τοῦ Χριστοῦ, σῶσον ἡμᾶς!

Ἀρχιμ. Β.Λ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἰ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως καί Πρεβέζης
Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως καί Πρεβέζης
Χρυσόστομος

Ἐπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσίδης • ΤΗΛ. 2682051161
Κωδικός 270360

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2021 • Ἀρ. Φύλλου 458 • Ἔτος ΜΑ'

Διανέμεται δωρεάν • Εἰσφορές δεκτές
Ἐκδοτική Παραγωγή «ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.»
Ἀθήνα

